

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul prezentului document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă informativă privind jurisprudența Curții nr. 144

August-septembrie 2011

Bah c. Marii Britanii - 56328/07

Hotărâre din 27.9.2011 [Secția a IV-a]

Articolul 14

Discriminare

Refuzul de a lua în considerare prezența unui minor subiect al unor restricții în materie de imigrare, pentru a determina nivelul de prioritate al reclamantei în atribuirea unei locuințe sociale: *absența violării*

În fapt – Reclamanta, o resortisantă sierraleoneză, a obținut un permis de ședere în Marea Britanie în 2005. Ulterior, fiul său minor a fost autorizat să i se alăture și să rămână cu condiția să nu solicite niciun ajutor financiar din partea autorităților publice. În scurt timp după sosirea acestuia, reclamanta a solicitat autorităților publice să o ajute în căutarea unei locuințe deoarece proprietarul apartamentului său i-a interzis ca fiul acesteia să se instaleze în apartament. Autoritățile locale au acceptat să o ajute, dar observând că fiul acesteia intra sub controlul imigrației, au refuzat să-i acorde examinarea prioritară de care ar fi trebuit să beneficieze în calitate de persoană privată de domiciliul în mod involuntar și care are copii minori*. Autoritățile locale au ajutat reclamanta să-și găsească o locuință într-un alt cartier la un proprietar privat și 17 luni mai târziu i-au atribuit o locuință socială în cartierul său de origine. Reclamanta și fiul său nu au rămas nicio clipă fără adăpost. În cererea sa în fața Curții Europene, reclamanta invoca caracterul discriminatoriu, în opinia acesteia, a refuzului autorităților de a-i acorda o examinare prioritară.

În drept – Articolul 14 coroborat cu articolul 8: În mod evident, legislația criticată a avut consecințe asupra dreptului reclamantei și a fiului acesteia la respectarea domiciliului și vieții de familie deoarece aceasta a afectat eligibilitatea acestora pentru a beneficia de un ajutor în căutarea unei locuințe într-un moment în care aceștia riscau să rămână fără adăpost. În consecință, faptele speței relevă de articolul 8 și articolul 14 se aplică.

Fiul reclamantei a fost autorizat să intre pe teritoriul britanic cu condiția expresă că acesta nu va solicita ajutor financiar din partea autorităților publice. Diferența

de tratament sub aspectul legislației în materie de locuințe se explică deci prin caracterul condiționat al acordării statutului de imigrant fiului reclamantei, și nu prin naționalitatea acestuia. Dacă statutul de imigrant este o situație creată prin lege și nu o calitate intrinsecă individului, această circumstanță nu înseamnă că aceasta nu poate fi considerat ca o „altă situație” în sensul articolului 14. Cu toate acestea, accesul la statutul de imigrant comportă o anumită alegere, astfel încât justificarea unei diferențe de tratament bazată pe acest criteriu, poate fi satisfăcută de motive mai puțin imperioase decât cele cerute pentru o diferență de tratament care se bazează pe o caracteristică personală intrinsecă, cum ar fi rasa sau sexul. În plus, având în vedere natura în mod principal, de ordin socio-economic al litigiului – care se referă la atribuirea unei locuințe persoanelor nevoiaș -, marja de apreciere acordată Guvernului trebuie să fie relativ amplă.

Este legitim de a introduce criterii pentru atribuirea resurselor limitate cum ar fi locuința socială, cu condiția ca acestea să nu fie arbitrar și discriminatorii. Refuzul autorităților de a acorda reclamantei un tratament prioritar nu avea nimic arbitrar. Aducându-și fiul în Marea Britanie și fiind în cunoștință de cauză a condițiilor impuse pentru autorizarea șederii acestuia pe teritoriul britanic, reclamanta, în mod incontestabil, a consimțit să nu solicite ajutor financiar din partea statului pentru satisfacerea nevoilor sale. Este justificat să se opereze o distincție dintre persoanele care solicită examinarea în mod prioritar, invocând prezența pe teritoriul britanic a indivizilor care stau ilegal sau cu condiția să nu solicite ajutor financiar din partea statului și cele care nu sunt într-o asemenea situație. Legislația criticată urmărea un scop legitim, și anume repartizarea echitabilă a unei resurse limitate între diferite categorii de persoane care ar putea pretinde la aceasta.

Curtea nu subestimează anxietatea pe care perspectiva de a rămâne fără adăpost ar fi putut-o cauza reclamantei. Cu toate acestea, Curtea observă că acest risc niciodată nu s-a realizat și chiar dacă s-ar fi materializat, alte obligații legale ar fi obligat autoritățile locale să ajute reclamanta și fiul acesteia. Tratamentul aplicat reclamantei a fost similar celui la care ar fi avut dreptul dacă necesitățile sale ar fi fost considerate prioritare. Autoritățile locale au ajutat reclamanta să găsească un apartament la un proprietar privat, în alt cartier, în lipsa locuințelor disponibile în cartierul în care aceasta locuia, înainte de a-i atribui, 17 luni mai târziu, o locuință socială în cartierul său de origine. Tratamentul diferențiat la care a fost supusă reclamanta, a fost justificat în mod rezonabil și obiectiv.

Concluzie: absența violării (unanimitate).

* Articolul 9 § 2 din Legea din 1996 privind azilul și imigrația, în vigoare la momentul respectiv, prevedea că pentru a statua asupra caracterului prioritar al necesităților unei persoane în materie de atribuire a unei locuințe, autoritățile trebuiau să se abțină a lua în considerare cele aflate sub controlul imigrației.

© **Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012**

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Poate fi reproducă în scop necomercial, cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior la Fondul fiduciar pentru drepturile omului. Dacă intenționați să utilizați vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© **Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2012**

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has share it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012**

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) où de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.